

Látod, szerelmem,
a csontig mart gerincet?
Ammoniták kristályvázát,
rózsák közt a házhoz
felfutó grádicsét?
Koptatott fokait,
hogy válok siető
lépted alatt mind
semmiben ragyogóbbá?
Ez a fény csillant fel
szentélyek szobrain.
Csiszolt formákon,
ajkak árnyas szegletén.
Túl remények, imák
kőre lehelt csókjain.
Ez az átszüremlő mosoly –
és ez a hallgatás.
Hegyeké. Csillagoké.
Fordíts ki, mélybe
döntött oltárt.
Tiporj rám, kedves,
hallgatok, akár a sír.
Virággal már koszorúztál,
ma ugyancsak ünneped leszek.
Illendő tükre, pillére
e röpke kis napnak:
csillogó arcomon
átfutó lábadé.

ÉN, A KŐ

Μάρμαρος*

(*marmarosz > márvány > „fénylőkő”)